

سکوت سرد زمان

آهنگ: محمدرضا شجریان

♩ = 40 Largo

har da-mi con ney az de-le nâ - lân šek - ve - hâ dâ - ram

ru - ye del har šab tâ sa-har gâ - hân bâ xo-dâ dâ - ram

har na-fas â - hist kaz de-le xu - nin lah-ze-hâ-ye om-re bi sâ-mân

mi - ra-vad san - gin aš-ke xun â-lu-de man dâ-mân mi - ko-nad ran - gin

be so - ku - te sar - de za - mân na za - mân râ dar - de ka - si
be xa - zâ - ne zar - de za - mân

na ka - si râ dar - de za - mân ba-hâ - re mar - do-mi - hâ dey šod

za-mâ - ne meh - ra-bâ - ni tey šod âh - az - in - dam sar - di -

hâ xo-dâ - yâ na o - mi - di dar - de - le man
ke go - šâ - yad moš - ke - le man

na fo - ru - qe ru - ye ma - hi ke fo - ru - zad mah - fe - le man

na ha - za - bâ - ne dar - dâ - gâ - hi ke nâ - le - i xe - rad bâ 'â - hi

dâd az in bi - dar - di - hâ xo - dâ - yâ 8 na sa -

fâ - 'i ze - dam - sâ - zi be jâ - me - mey kegar - de - qam

ze del šu - yad ke be - gu - yam râ - ze pen - hân 8 ke ce

dar - di dâ - ram bar jân vây az in bi ham - râ -

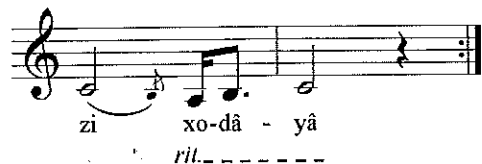
zi xo - dâ - yâ vah ke be has - rat om - re ge - râ - mi sar

šod ham - co ša - râ - re az de - le â - zar bar šo - do xâ - kes -

ta r šod yek na - fas za - do ha - dar šod yek na - fas

za - do ha - dar šod ru - ze - gâ - re man be sar šod

2. فرود
can - gi - ye eš - qam râ - he jo - nun zad mar - do - me ceš - mam jâ - me be

هر دمی چون نی از دل نالان شکوه‌ها دارم روی دل هر شب تا سحرگاهان با خدا دارم (۲)
هر نفس آهیست کز دل خونین
لحظه‌های عمر بی‌سامان می‌رود سنگین اشک خون آلوده من دامان می‌کند رنگین
به سکوت سرد زمان به خزان زرد زمان نه زمان را درد کسی نه کسی را درد زمان
بهار مردمی‌ها دی شد زمان مهربانی طی شد

(آه از این دم سردی‌ها خدایا) (۲)

نه امیدی در دل من که گشاید مشکل من نه فروغ روی مهی که فروزد محفل من
نه هم زبانه درد آگاهی که ناله‌ای خرد با آهی
داد از این بی‌دردی‌ها خدایا) (۲) (نه صفایی ز دم‌سازی به جام منی) (۲)

که گرد غم ز دل شوید

که بگویم راز پنهان که چه دردی دارم بر جان (وای از این بی‌هم‌رازی خدایا) (۲)
وہ که به حسرت عمر گرامی سر شد
همچون شش‌زاره از دل آذر بر شش‌تدو خاکس‌تر شد
(یک نفس زد و هدر شد) (۲) روزگار من به سر شد
چنگی عشقم راه جنون زد مردم چشمم جامه به خون زد یا را
دل ز بی‌شکویی با فسون خود فریبی چه فسون نافر جامی به امید بی‌انجامی

(وای از این افسون‌سازی خدایا) (۲)